

Kommissionens tillkännagivande om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på statligt stöd i form av garantier

(2008/C 155/02)

Detta tillkännagivande ändrar och ersätter kommissionens tillkännagivande om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på statligt stöd i form av garantier (EGT C 71, 11.3.2000, s. 14).

1. INLEDNING

1.1 Bakgrund

Detta tillkännagivande innebär en översyn av kommissionens förhållningssätt när det gäller statligt stöd i form av garantier, och syftet är att ge medlemsstaterna en mer detaljerad vägledning om vilka principer kommissionen avser att lägga till grund för sin tolkning av artiklarna 87 och 88 och tillämpningen av dem på statliga garantier. Dessa principer finns för närvarande fastställda i kommissionens tillkännagivande om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på statligt stöd i form av garantier ⁽¹⁾. Erfarenheterna av tillämpningen av det tillkännagivandet sedan 2000 visar att kommissionens politik på detta område behöver ses över. I detta sammanhang vill kommissionen bland annat påminna om sin nya praxis i olika beslut som fattats nyligen ⁽²⁾ när det gäller behovet av att göra en individuell bedömning av risken för förluster i samband med varje garanti när det gäller stödordningar. Kommissionen avser att fortsätta göra sin politik på detta område så öppen som möjligt, så att dess beslut är förutsägbara och att likabehandling garanteras. Kommissionen vill framför allt att medlemsstater och små och medelstora företag ska kunna vara säkra på när statliga garantier inte utgör stöd genom att på förhand, för ett givet företag och på grundval av dess kreditvärdighet, ange vilken minimiavgift som bör tas ut för en statlig garanti för att den inte ska anses utgöra statligt stöd som omfattas av artikel 87.1 i fördraget. Motsvarande skulle ett underskott i den avgift som tas ut jämfört med den nivå som anses utgöra ett stödsinslag.

1.2 Olika typer av garantier

Garantier är i sin vanligaste form knutna till lån eller en annan finansiell förpliktelse som en låntagare avtalar med en långgivare. Garantier kan beviljas som enskilda garantier eller inom ramen för garantiordningar.

Det kan dock finnas olika former av garantier, beroende på deras rättsliga grund, typ av transaktion som omfattas, deras varaktighet osv. Bland annat förekommer följande garantiformer:

- Allmänna garantier, dvs. garantier som beviljas företag som sådana, i motsats till garantier som är kopplade till en viss transaktion, som kan vara ett lån, en kapitalinvestering osv.
- Garantier som beviljas genom ett särskilt instrument i motsats till garantier som sammanhänger med företagets rättsliga ställning.
- Garantier som beviljas direkt eller motgarantier som beviljas en garantigivare på den första nivån.
- Obegränsade garantier i motsats till tids- och beloppsbegränsade garantier: Som stöd i form av garantier betraktar kommissionen också de förmånliga finansieringsvillkor som beviljas företag vars rättsliga form utesluter konkurs eller andra insolvensförfaranden eller innebär en uttrycklig statlig garanti eller att staten täcker förluster. Detsamma gäller när en stat förvärvar en andel i ett företag och accepterar obegränsat ansvar i stället för det sedvanliga begränsade ansvaret.
- Garantier som tydligt har sin upprinnelse i ett avtal (t.ex. formella avtal, icke-ingripandebesked) eller andra rättsliga källor, i motsats till garantier i mindre synlig form (t.ex. följbrev, muntliga åtaganden), eventuellt med olika grader av säkerhet som garantin kan ge.

⁽¹⁾ EGT C 71, 11.3.2000, s. 14.

⁽²⁾ Exempel: Kommissionens beslut 2003/706/EG av den 23 april 2003 om av Tyskland genomförda stödordningar: Delstaten Brandenburgs garantiprogram från 1991 och 1994 – Statligt stöd C 45/98 (f.d. NN 45/97) (EUT L 263, 14.10.2003, s. 1); kommissionens beslut av den 16 december 2003 om garantiordningar avseende fartygsfinansiering – Tyskland (N 512/03) (EUT C 62, 11.3.2004, s. 3) och kommissionens beslut 2006/599/EG av den 6 april 2005 om den stödordning som Italien planerar att genomföra i form av lånegarantier till förmån för varvsindustrin (EUT L 244, 7.9.2006, s. 17).

Särskilt i det sistnämnda fallet leder bristen på relevanta rättsliga handlingar eller räkenskapshandlingar ofta till dålig spårbarhet. Detta gäller både för mottagaren och för det statliga eller offentligt rättsliga organ som beviljar garantin och därmed för den information som tredje man har tillgång till.

1.3 Tillkännagivandets struktur och tillämpningsområde

I detta tillkännagivande avses med

- a) *garantiordning*: varje verktyg med hjälp av vilket garantier, utan att det krävs några ytterligare genomförandeåtgärder, kan ställas till förmån för företag, som uppfyller vissa villkor när det gäller varaktighet, belopp, underliggande transaktion, företagstyp eller företagsstorlek (t.ex. små och medelstora företag),
- b) *enskild garanti*: varje garanti till ett företag som inte ges på grundval av en garantiordning.

Avsnitt 3 och 4 i detta tillkännagivande är avsedda att vara direkt tillämpliga på garantier som sammanhänger med en viss finansiell transaktion, t.ex. ett lån. Kommissionen anser att det är i dessa fall som det är allra nödvändigast att avgöra om garantier ska klassificeras som statligt stöd eller inte, eftersom de förekommer ofta och i regel kan kvantifieras.

Eftersom den transaktion som omfattas av en garanti i de flesta fall är ett lån, används i tillkännagivandet begreppet "låntagare" om den huvudsakliga mottagaren av garantin och "långgivare" om det organ vars risk minskas tack vare den statliga garantin. Syftet med dessa två specifika termer är också att underlätta förståelsen av den logiska grunden för texten, eftersom den grundläggande principen för ett lån är allmänt känd. Av detta följer dock inte att avsnitt 3 och 4 endast är tillämpliga på en lånegaranti. De är tillämpliga på alla garantier där en liknande risköverföring äger rum, t.ex. en kapitalinvestering, under förutsättning att hänsyn tas till den relevanta riskprofilen (inklusive en eventuell avsaknad av säkerhet).

Det här tillkännagivandet gäller alla ekonomiska sektorer, inklusive jordbruk, fiske och transporter utan att det påverkar särskilda regler som gäller för garantier inom den berörda sektorn.

Det här tillkännagivandet gäller inte exportkreditgarantier.

1.4 Andra typer av garantier

Om vissa garantiformer (se punkt 1.2) omfattar en risköverföring till garantigivaren och om de inte har en eller flera av de särskilda egenskaper som avses i punkt 1.3, t.ex. försäkringsgarantier, måste varje fall undersökas separat, vid behov med tillämpning av relevanta avsnitt och metoder i detta tillkännagivande.

1.5 Neutralitet

Det här tillkännagivandet påverkar inte tillämpningen av artikel 295 i fördraget och ingriper således inte i medlemsstaternas egendomsordning. Kommissionen förhåller sig neutral när det gäller offentligt och privat ägande.

Endast det förhållandet att ett företag till stor del är offentligägt är inte i sig tillräckligt för att utgöra en statlig garanti, under förutsättning att det inte uttryckligen eller underförstått finns inslag av garantier.

2. TILLÄMPLIGHET AV ARTIKEL 87.1

2.1 Allmänna anmärkningar

Enligt artikel 87.1 i fördraget är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.

Dessa allmänna kriterier är också tillämpliga på garantier. På samma sätt som för andra former av potentiellt stöd kan garantier som ges direkt av staten, dvs. av centrala, regionala eller lokala myndigheter, samt garantier som i form av statliga medel ges av andra statskontrollerade organ, t.ex. företag och som kan tillskrivas myndigheter⁽³⁾, utgöra statligt stöd.

För att undvika eventuella oklarheter bör begreppet statliga medel således förtydligas när det gäller statliga garantier. Fördelen med en statlig garanti är att staten bär den risk som är knuten till garantin. Normalt sett borde staten få ersättning i form av en lämplig avgift för att den bär risken. Om staten helt eller delvis avstår från en sådan avgift gynnar det företaget samtidigt som statens medel tas i anspråk. Därmed kan det vara fråga om statligt stöd enligt artikel 87.1 i fördraget, även om det visar sig att staten aldrig betalar ut några medel inom ramen för en garanti. Stödet beviljas vid den tidpunkt då garantin beviljas, inte då garantin återropas eller då medel betalas ut enligt villkoren i garantin. Bedömningen av om en garanti utgör statligt stöd eller inte, och hur stort stödbeloppet i så fall är, måste göras vid den tidpunkt då garantin ställs.

I detta sammanhang påpekar kommissionen att en undersökning enligt reglerna om statligt stöd inte påverkar en viss åtgärds förenlighet med andra bestämmelser i fördraget.

2.2 Stöd till låntagaren

Vanligtvis är det låntagaren som är stödmottagare. Såsom anges i punkt 2.1 bör riskbärandet normalt sett ersättas i form av en lämplig avgift. Om låntagaren inte behöver betala en avgift, eller betalar en låg avgift, får denne en fördel. Jämfört med en situation utan garanti ger den statliga garantin låntagaren en möjlighet att få ett lån på finansiella villkor som är bättre än de som normalt kan erhållas på finansmarknaderna. Ofta kan låntagaren tack vare den statliga garantin få lägre räntesatser eller ställa en lägre säkerhet. Utan statlig garanti skulle låntagare i vissa fall inte kunna hitta ett finansinstitut som är redo att bevilja ett lån. Statliga garantier kan därmed underlätta skapandet av nya verksamheter och göra det möjligt för vissa företag att skaffa kapital för att utöva ny verksamhet. En statlig garanti kan också hjälpa ett konkurshotat företag att fortsätta sin verksamhet i stället för att det läggs ned eller omstruktureras, och därmed kan garantin snedvrída konkurrensen.

2.3 Stöd till långgivaren

2.3.1 Även om det i regel är låntagaren som är stödmottagare kan det inte uteslutas att också långgivaren under vissa omständigheter gynnas direkt av stödet. Om till exempel en statlig garanti beviljas i efterhand för ett lån eller en annan finansiell förpliktelse som redan har ingåtts, utan att villkoren för lånet eller den finansiella förpliktelsen anpassas, eller om ett garanterat lån används för att betala tillbaka ett annat lån utan garanti till samma kreditinstitut, kan det också vara fråga om stöd till långgivaren eftersom lånens säkerhet ökas. Om garantin innehåller stöd till långgivaren bör det uppmärksammas att sådant stöd i princip kan utgöra driftsstöd.

2.3.2 Garantier skiljer sig från andra statliga stödåtgärder, såsom bidrag eller skattebefrielser, genom att staten när den beviljar en garanti även ingår en rättslig förbindelse med långgivaren. Därför måste eventuella följder för tredje man av statligt stöd som har beviljats olagligen beaktas. När det gäller statliga garantier för lån berörs framför allt de långgivande finansinstituten. När det gäller garantier för obligationsemissioner som görs för att finansiera företag, berörs de finansinstitut som är involverade i emissionen. Frågan om huruvida stödets olaglighet påverkar den rättsliga förbindelsen mellan staten och tredje man ska bedömas enligt nationell lagstiftning. Nationella domstolar kan behöva pröva om nationell lagstiftning utgör ett hinder för att infria garantiavtalen, och kommissionen anser att de vid en sådan bedömning bör beakta överträdelsen av gemenskapsrätten. Långgivare kan därför ha ett intresse av att, som en rutinmässig säkerhetsåtgärd, kontrollera att gemenskapsreglerna om statligt stöd har iakttagits när garantier beviljas. Medlemsstaten bör kunna tillhandahålla det ärendenummer som kommissionen givit ett enskilt ärende eller en stödordning och eventuellt en icke-konfidentiell version av kommissionens beslut tillsammans med relevanta hänvisningar till *Europeiska unionens officiella tidning*. Kommissionen kommer för sin del att göra sitt yttersta för att på ett öppet sätt hålla upplysningar om de ärenden och ordningar som den godkänt tillgängliga.

⁽³⁾ Se mål C-482/99, *Frankrike mot kommissionen* (Stardust), REG 2002, s. I-4397.

3. OMSTÄNDIGHETER SOM UTESLUTER FÖREKOMSTEN AV STÖD

3.1 Allmänna överväganden

Om en enskild garanti eller en garantiordning som ingåtts av staten inte ger ett företag någon fördel utgör den inte statligt stöd.

För att avgöra om en förmån beviljas via en garanti eller en garantiordning har EG-domstolen i nyligen meddelade domar ⁽⁴⁾ bekräftat att kommissionen bör grunda sin bedömning på principen om en privat investerare i en marknadsekonomi (nedan kallad *den marknadsekonomiska investerarprincipen*). Därför bör det tas hänsyn till vilka möjligheter ett stödmottagande företag i praktiken har att få andra motsvarande ekonomiska resurser genom att vända sig till kapitalmarknaden. Det är inte fråga om statligt stöd om en ny finansieringskälla ställs till förfogande på villkor som en privat aktör skulle kunna godta på normala marknads-ekonomiska villkor ⁽⁵⁾.

För att underlätta bedömningen av om den marknadsekonomiska investerarprincipen har följts när det gäller en viss garantiåtgärd, anger kommissionen i detta avsnitt en rad villkor som är tillräckliga för att stöd inte ska anses föreligga. Enskilda garantier omfattas av punkt 3.2, med ett enklare alternativ för små och medelstora företag i punkt 3.3. Garantiordningar omfattas av punkt 3.4, med ett enklare alternativ för små och medelstora företag i punkt 3.5.

3.2 Enskilda garantier

När det gäller enskilda statliga garantier anser kommissionen att det för att förekomsten av statligt stöd ska kunna uteslutas är tillräckligt att samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Låntagaren är inte i ekonomiska svårigheter.

Definitionen i gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter ⁽⁶⁾ bör följas när det gäller att avgöra om låntagaren ska anses vara i ekonomiska svårigheter. Vid tillämpningen av det här tillkännagivandet ska små och medelstora företag som bildats för kortare tid än tre år inte anses vara i svårigheter under den perioden.

- b) Garantins omfattning kan mätas korrekt när den beviljas. Det betyder att garantin måste vara kopplad till en viss finansiell transaktion, ett maximibelopp för garantierna ska ha fastställts och de ska vara tidsbegränsade.
- c) Garantin täcker högst 80 % av det utestående lånet eller någon annan finansiell förpliktelse. Denna begränsning gäller inte garantier som täcker skuldebrev ⁽⁷⁾.

Kommissionen anser att om en finansiell förpliktelse täcks helt av en statlig garanti har långgivaren mindre incitament att på rätt sätt bedöma, säkra och minimera riskerna i samband med lånetransaktionen, och framför allt att på rätt sätt bedöma låntagarens kreditvärdighet. På grund av bristande resurser gör den statliga garantigivaren kanske inte alltid en sådan riskbedömning. Avsaknaden av incitament att minimera riskerna för att lånet inte ska återbetalas kan leda till att långgivarna beviljar lån med större kommersiella risker än normalt och därmed till att andelen högriskgarantier i statens portfölj ökar.

⁽⁴⁾ Se mål C-482/99 som det hänvisas till i fotnot 3.

⁽⁵⁾ Se kommissionens meddelande om tillämpningen av artiklarna 92 och 93 i EG-fördraget på statliga ägarandelar (Europeiska gemenskapernas bulletin nr 9-1984), de förenade målen 296/82 och 318/82, *Nederländerna och Leeuwarder Papierwarenfabriek BV mot kommissionen*, REG 1985, s. 809, punkt 17 samt kommissionens meddelande om tillämpningen av artiklarna 92 och 93 i EG-fördraget samt artikel 61 i EES-avtalet på statligt stöd till flygsektorn (EGT C 350, 10.12.1994, s. 5) punkterna 25 och 26.

⁽⁶⁾ EUT C 244, 1.10.2004, s. 2.

⁽⁷⁾ För en definition av *skuldebrev*, se artikel 2.1 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG (EUT L 390, 31.12.2004, s. 38). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2008/22/EG (EUT L 76, 19.3.2008, s. 50).

Denna begränsning på 80 % gäller inte statliga garantier som beviljats för att finansiera ett företag vars verksamhet enbart består av att sköta ett uppdrag att tillhandahålla en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse⁽⁸⁾ som det har anförtrotts på korrekt sätt och om denna garanti har beviljats av den myndighet som anförtrott uppdraget. Begränsningen på 80 % är tillämplig om det berörda företaget tillhandahåller andra tjänster av allmänt ekonomiskt intresse eller bedriver annan ekonomisk verksamhet.

För att garantera att långgivaren faktiskt bär en del av risken måste särskild uppmärksamhet ägnas följande två aspekter:

- Om storleken på lånet eller den finansiella förpliktelsen minskar över tiden, t.ex. därför att lånet börjar återbetalas, måste det garanterade beloppet minska i motsvarande mån, så att garantin aldrig vid någon tidpunkt täcker mer än 80 % av det utestående lånet eller den finansiella förpliktelsen.
- Förluster måste bäras proportionellt och på samma sätt av långgivaren och garantigivaren. På samma sätt måste nettoåtervinningen (dvs. intäkter exklusive kostnader för hantering av anspråk) genom indrivning av skulder från säkerheter som ställts av låntagaren på ett proportionellt sätt minska förlusterna för långgivaren och garantigivaren. Garantier där förlusterna först tillskrivs garantigivaren och först därefter långgivaren, anses kunna omfatta stöd.

En medlemsstat som vill ge en garanti som överstiger tröskelvärdet på 80 % och gör gällande att garantin inte utgör statligt stöd bör underbygga sitt påstående, t.ex. på grundval av hur hela transaktionen har gått till, och anmäla garantin till kommissionen så att det kan göras en korrekt bedömning av om den eventuellt har karaktären av statligt stöd.

d) Ett marknadsorienterat pris betalas för garantin.

Såsom anges i punkt 2.1 bör riskbärandet normalt sett ersättas i form av en lämplig avgift för det belopp för vilket en garanti eller en motgaranti har ställts. Om det pris som har betalats för garantin är minst lika högt som den motsvarande avgift på finansmarknaden som fungerar som riktmärke innehåller garantin inte stöd.

Om ingen motsvarande garantiavgift som kan fungera som riktmärke står att finna på finansmarknaden, ska den totala finansiella kostnaden av det garanterade lånet, inklusive räntesatsen på lånet och garantiavgiften, jämföras med marknadspriset på ett motsvarande lån utan garanti.

För att det motsvarande marknadspriset ska kunna fastställas bör det i båda fallen tas hänsyn till garantins och det underliggande lånets egenskaper. Detta omfattar följande: Transaktionsbeloppet och transaktionens varaktighet, den säkerhet som ställs av låntagaren och andra erfarenheter som påverkar värderingen av återbetalningsgraden, sannolikheten för att låntagaren inte kan betala på grund av sin ekonomiska ställning, verksamhetssektor och framtidsutsikter samt andra ekonomiska villkor. Denna analys bör framför allt göra det möjligt för låntagaren att klassificeras utifrån en riskvärdering. Denna klassificering kan tillhandahållas av ett internationellt erkänt värderingsinstitut eller eventuellt göras med hjälp av den interna värdering som används av den bank som beviljat det underliggande lånet. I detta sammanhang pekar kommissionen på sambandet mellan antalet fall av betalningsförsummelse och den värdering som görs av internationella finansinstitut, vilkas arbete också är allmänt tillgängligt⁽⁹⁾. För att bedöma om avgiften följer marknadspriserna kan medlemsstaten jämföra de priser som företag med samma kreditvärdighet betalar på marknaden.

Därför godtar kommissionen inte att garantiavgiften fastställs till en enda nivå som ska anses motsvara en övergripande norm för hela branschen.

⁽⁸⁾ Ett sådant uppdrag att tillhandahålla en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse måste iakttas gemenskapsreglerna, t.ex. kommissionens beslut 2005/842/EG av den 28 november 2005 om tillämpningen av artikel 86.2 i EG-fördraget på statligt stöd i form av ersättning för offentliga tjänster som beviljas vissa företag som fått i uppdrag att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse (EUT L 312, 29.11.2005, s. 67) och gemenskapens rambestämmelser för statligt stöd i form av ersättning för offentliga tjänster (EUT C 297, 29.11.2005, s. 4).

⁽⁹⁾ T.ex. tabell 1 om kreditvärderingsinstituts kreditvärderingar i arbetsdokument nr 207 utarbetat av banken för internationell betalningsutjämnning, på följande adress:
<http://www.bis.org/publ/work207.pdf>

3.3 Värdering av enskilda garantier för små och medelstora företag

Undantagsvis gäller att om låntagaren är ett litet eller medelstort företag ⁽¹⁰⁾ kan kommissionen genom ett undantag från punkt 3.2 d godta en enklare bedömning av om en lånegaranti omfattar stöd eller inte. I det fallet, och förutsatt att övriga villkor i punkterna 3.2 a, b och c är uppfyllda, skulle en statlig garanti inte anses utgöra statligt stöd om den årliga minimiavgift ("säkerhetsavgift" ⁽¹¹⁾) som anges i följande tabell tas ut på grundval av det belopp som faktiskt garanterats av staten, på grundval av låntagarens kreditvärdighet ⁽¹²⁾:

Kreditkvalitet	Standard & Poor's	Fitch	Moody's	Årlig säkerhetsavgift
Högsta kvalitet	AAA	AAA	Aaa	0,4 %
Mycket stark betalningskapacitet	AA +	AA +	Aa 1	0,4 %
	AA	AA	Aa 2	
	AA –	AA –	Aa 3	
Stark betalningskapacitet	A +	A +	A 1	0,55 %
	A	A	A 2	
	A –	A –	A 3	
Tillräcklig betalningskapacitet	BBB +	BBB +	Baa 1	0,8 %
	BBB	BBB	Baa 2	
	BBB –	BBB –	Baa 3	
Betalningskapaciteten sårbar för negativa omständigheter	BB +	BB +	Ba 1	2,0 %
	BB	BB	Ba 2	
	BB –	BB –	Ba 3	
Betalningskapaciteten försvagas sannolikt av negativa omständigheter	B +	B +	B 1	3,8 %
	B	B	B 2	
	B –	B –	B 3	
Betalningskapaciteten är beroende av fortsatt gynnsamma förhållanden	CCC +	CCC +	Caa 1	Ingen årlig säkerhetsavgift är möjlig
	CCC	CCC	Caa 2	
	CCC –	CCC –	Caa 3	
	CC	CC		
Saknar helt eller nästan helt betalningsförmåga	SD	DDD	Ca	Ingen årlig säkerhetsavgift är möjlig
	D	DD	C	
		D		

⁽¹⁰⁾ Med små och medelstora företag avses företag enligt definitionen i bilaga I till förordning (EG) nr 70/2001 om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på statligt stöd till små och medelstora företag (EGT L 10, 13.1.2001, s. 33). Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 1976/2006 (EUT L 368, 23.12.2006, s. 85).

⁽¹¹⁾ Dessa säkerhetsavgifter fastställs i enlighet med de marginaler som fastställts för lån till företag med samma kreditvärdighet i meddelandet från kommissionen om en översyn av metoden för att fastställa referens- och diskonteringsräntor (EUT C 14, 19.1.2008, s. 6). En allmän sänkning med 20 räntepunkter har beaktats i enlighet med den studie som kommissionen låtit utföra om detta:

(http://ec.europa.eu/comm/competition/state_aid/studies_reports/full_report.pdf – se sidorna 23 och 156–159 i studien). Sänkningen motsvarar skillnaden när det gäller marginalen för en motsvarande risk mellan ett lån och en garanti för att beakta de extrakostnader som är specifikt förknippade med lån.

⁽¹²⁾ I tabellen tillämpas de kreditvärdighetsklasser som Standard & Poor's, Fitch och Moody's använder, vilka är de kreditvärderingsinstitut som banksektorn oftast använder för att koppla sitt eget kreditvärderingssystem enligt beskrivningen i punkt 3.2 d. Kreditvärderingar måste emellertid inte inhämtas från dessa kreditvärderingsinstitut. Nationella kreditvärderingssystem eller sådana som används av banker för att bedöma risken för betalningsförsummelse är lika godtagbara under förutsättning att de anger den ettåriga sannolikheten för betalningsförsummelse, eftersom denna siffra används av kreditvärderingsinstituten för att värdera företag. Andra system bör ge möjlighet till en motsvarande klassificering genom denna värderingsnyckel.

Säkerhetsavgifterna är tillämpliga på det belopp för vilket garanti eller motgaranti faktiskt ställs av staten i början av det berörda året. De måste betraktas som det minimum som ska tillämpas för ett företag som har en kreditvärdighet som är minst lika hög som de som anges i tabellen ⁽¹³⁾.

När det är fråga om en enda garantiavgift som betalas i förskott anses lånegarantin inte omfatta stöd om den minst motsvarar nuvärdet på de framtida garantiavgifterna såsom anges ovan, varvid den diskonteringsränta som används är den motsvarande referensräntan ⁽¹⁴⁾.

Såsom framgår av tabellen ovan kan företag med en värdering som motsvarar CCC/Caa eller sämre inte komma i fråga för den här förenklade metoden.

För små och medelstora företag om vilka det inte finns några tidigare kreditupplysningar eller vilka har en kreditvärdering som grundar sig på en balansräkningsmetod, t.ex. företag avsedda för särskilda ändamål eller nystartade företag, är säkerhetsavgiften 3,8 %, men den kan aldrig vara lägre än den som skulle tillämpas på moderbolagen.

Dessa marginaler kan komma att ses över då och då med hänsyn till marknadssituationen.

3.4 Garantiordningar

När det gäller statliga garantiordningar anser kommissionen att det inte är fråga om statligt stöd om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Ordningen är inte öppen för låntagare som befinner sig i ekonomiska svårigheter (se mer om detta i punkt 3.2 a).
- b) Garantiernas omfattning kan mätas korrekt när de beviljas. Det betyder att garantierna måste vara kopplade till vissa bestämda finansiella transaktioner, vara fastställda till ett maximibelopp och vara tidsbegränsade.
- c) Garantierna täcker högst 80 % av varje utestående lån eller annan finansiell förpliktelse (se mer om detaljer och undantag i punkt 3.2 c).
- d) De villkor som fastställs i garantiordningen bygger på en realistisk riskbedömning, så att de avgifter som betalas av mottagarna med all sannolikhet gör garantiordningen självfinansierande. Att garantiordningen är självfinansierande och riskerna beaktas korrekt betraktas av kommissionen som indikationer på att de garantiavgifter som tas ut inom ramen för garantiordningen följer marknadspriserna.

Det medför att en riskbedömning måste göras för varje ny garanti på grundval av alla relevanta faktorer (kvaliteten på låntagaren, säkerheter, garantins löptid osv.). Utifrån denna riskanalys ska riskklasser ⁽¹⁵⁾ fastställas, garantin ska hänföras till en av dessa riskklasser och motsvarande garantiavgift ska tas ut på det belopp för vilket garanti eller motgaranti har ställts.

- e) För att en korrekt och progressiv värdering av ordningens självfinansieringsaspekt ska kunna göras måste det minst en gång per år kontrolleras om avgiftsnivån är tillräcklig. Detta görs på grundval av ordningens faktiska förluster under en rimlig tidsrymd ur ekonomiskt hänseende, och avgifterna anpassas därefter om det finns en risk för att ordningen inte längre är självfinansierande. Anpassningen kan avse alla utfärdade och framtida garantier eller enbart de sistnämnda.
- f) För att de avgifter som tas ut ska anses följa marknadspriserna måste de täcka de normala risker som beviljandet av garantin är förknippat med, de administrativa kostnaderna för ordningen och en årlig avkastning på ett tillräckligt kapital, även om detta kapital inte alls eller endast delvis har ackumulerats.

De administrativa kostnaderna bör åtminstone omfatta de särskilda kostnader för preliminär riskbedömning samt för riskövervakning och riskhantering som är förknippade med beviljande och förvaltning av garantin.

⁽¹³⁾ T.ex. bör ett företag som en bank ger en kreditvärdighet som motsvarar BBB-/Baa 3 åläggas en årlig garantiavgift på minst 0,8 % av det belopp som faktiskt garanteras av staten i början av året.

⁽¹⁴⁾ Se det meddelande som det hänvisas till i fotnot 11, i vilket följande anges: "Referensräntan används också som diskonteringsränta för att beräkna nuvärdet. För detta ändamål kommer basräntan höjd med en fast marginal på 100 räntepunkter att användas" (s. 4).

⁽¹⁵⁾ Se mer om detta i fotnot 12.

Vad kapitalersättningen beträffar konstaterar kommissionen att vanliga garantigivare omfattas av kapitalkravsregler som tvingar dem att skapa en buffert i form av eget kapital för att inte försättas i konkurs på grund av variationer i de årliga förluster som garantierna orsakar. Statliga garantiordningar omfattas normalt inte av dessa regler och för deras del behöver inga sådana reserver upprättas. Underskottet täcks således med medel ur statsbudgeten varje gång de förluster som härrör från garantierna överskrider intäkterna av garantiavgifterna. Denna statliga garanti är fördelaktigare för ordningen än en vanlig garanti. För att undvika denna skillnad och ersätta staten för den risk den tar anser kommissionen att garantiavgifterna måste täcka avkastningen på ett tillräckligt kapital.

Kommissionen anser att kapitalet måste motsvara 8 % ⁽¹⁶⁾ av de utestående garantierna. För garantier som beviljats företag som har en kreditvärdighet som motsvarar AAA/AA- (Aaa/Aa3) kan det kapitalbelopp som ska ersättas minskas till 2 % av de utestående garantierna. När det gäller garantier som beviljats företag som har en kreditvärdighet som motsvarar A+/A- (A1/A3), kan det kapitalbelopp som ska ersättas minskas till 4 % av de utestående garantierna.

En normal ersättning för detta kapital består av en riskpremie, eventuellt förhöjd med den riskfria räntesatsen.

Riskpremien ska alltid betalas till staten på det tillräckliga kapitalbeloppet. Utifrån sin praxis anser kommissionen att en normal riskpremie för eget kapital uppgår till minst 400 räntepunkter och att en sådan riskpremie bör tas med i den garantiavgift som debiteras stödmottagarna ⁽¹⁷⁾.

Om kapitalet, som i de flesta statliga garantiordningar, inte ges till ordningen och staten därför inte bidrar med medel, behöver den riskfria räntesatsen inte beaktas. Alternativt, om det underliggande kapitalet i praktiken tillhandahålls av staten, måste staten betala lånekostnader och dessa medel kommer ordningen till godo, eventuellt genom investeringar. Därför måste den riskfria räntesatsen betalas till staten för det belopp som ställts till förfogande. Vidare bör denna ersättning tas från ordningens finansiella intäkter och behöver inte nödvändigtvis påverka garantiavgifterna ⁽¹⁸⁾. Kommissionen anser att avkastningen på en tioårig obligation lämpar sig som referens för den riskfria räntesatsen tagen som normal avkastning på kapital.

- g) För att garantera insyn måste ordningen ange villkoren för beviljande av framtida garantier, t.ex. vilka företag som är stödberättigade med avseende på kreditvärdighet och, i tillämpliga fall, sektor och storlek, högsta belopp samt garantiernas varaktighet.

3.5 Värdering av garantiordningar för små och medelstora företag.

Med tanke på den särskilda situationen för små och medelstora företag och för att underlätta deras tillgång till finansiering, särskilt genom användning av garantiordningar, finns det två specifika möjligheter för sådana företag:

- Användningen av säkerhetsavgifter, såsom dessa definierats i fråga om enskilda garantier till små och medelstora företag.
- Värdering av garantiordningar som sådana genom att göra det möjligt att tillämpa en enda avgift och undvika behovet av individuell kreditvärdering av stödmottagande små och medelstora företag.

⁽¹⁶⁾ Motsvarar kapitaltäckningskraven i artikel 75 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (EUT L 177, 30.6.2006, s. 1) jämförd med bilaga VI (punkt 41 och följande) till det direktivet.

⁽¹⁷⁾ För en garanti som uppgår till 100 för ett företag med kreditvärdighet BBB uppgår således de reserver som ska upprättas till 8. Om 400 räntepunkter (eller 4 %) tillämpas på detta belopp medför det årliga kapitalkostnader på $8 \% \times 4 \% = 0,32 \%$ av det garanterade beloppet, vilket påverkar priset på garantin i motsvarande grad. Om den ettåriga sannolikhet för betalningsförsummelse som i ordningen förutses för detta företag är t.ex. 0,35 % och de årliga administrativa kostnaderna uppskattas till 0,1 % är priset på den garanti för vilken inget stöd antas föreligga 0,77 % per år.

⁽¹⁸⁾ I det fallet, och förutsatt att den riskfria räntesatsen anses vara 5 %, kommer den årliga kostnaden för de reserver som ska upprättas att för samma garanti på 100 och reserver på 8 vara $8 \times (4 \% + 5 \%) = 0,72 \%$ av det belopp för vilket garanti har ställts. Enligt samma antagande (sannolikhet för betalningsförsummelse 0,35 % och administrativa kostnader på 0,1 %) skulle priset på garantin vara 0,77 % per år och en kompletterande ersättning på 0,4 % borde betalas till staten av ordningen.

Följande villkor gäller för dessa möjligheter:

Användning av säkerhetsavgifter i garantiordningar för små och medelstora företag

I linje med vad som föreslås i förenklings syfte när det gäller enskilda garantier, kan garantiordningar till förmån för små och medelstora företag i princip anses vara självfinansierande och inte utgöra statligt stöd om de minimiavgifter som anges i punkt 3.3 och som grundar sig på kreditvärderingen av företag tillämpas ⁽¹⁹⁾. Övriga villkor som anges i punkterna 3.4 a, b och c och i punkt 3.4 g måste fortfarande vara uppfyllda. Vidare anses de villkor som anges i punkterna 3.4 d, e och f vara uppfyllda om de årliga minimiavgifter som anges i punkt 3.3 används.

Användning av en enda avgift i garantiordningar för små och medelstora företag

Kommissionen är medveten om att det är en kostsam process att göra en enskild riskbedömning av varje låntagare, och förfarandet kan vara oändamålsenligt om en ordning omfattar ett stort antal små lån för vilka den är ett verktyg för riskspridning.

Om en ordning endast avser garantier för små och medelstora företag och det garanterade beloppet inte överstiger ett tröskelvärde på 2,5 miljoner euro per företag inom ramen för den berörda ordningen, kan kommissionen därför genom ett undantag från punkt 3.4 d godta en enda årlig garantiavgift för samtliga låntagare. För att garantier som beviljats enligt en sådan ordning inte ska anses utgöra statligt stöd måste ordningen emellertid förbli självfinansierande, och samtliga övriga villkor som anges i punkterna 3.4 a, b och c och punkterna 3.4 e, f och g måste fortfarande vara uppfyllda.

3.6 Ingen automatisk klassificering som statligt stöd

Om något av de villkor som anges i punkterna 3.2–3.5 inte uppfylls, betyder det inte att garantin eller garantiordningen automatiskt betraktas som statligt stöd. Om det råder några som helst tvivel om huruvida en planerad garanti eller garantiordning utgör statligt stöd bör den anmälas till kommissionen.

4. GARANTIER MED INSLAG AV STÖD

4.1 Allmänt

Om en enskild garanti eller en garantiordning inte är förenlig med den marknadsekonomiska investeringsprincipen anses den omfatta statligt stöd. Inslaget av statligt stöd måste därför kvantifieras för att det ska kunna kontrolleras om stödet kan anses förenligt på grundval av ett visst undantag från reglerna om statligt stöd. I princip kommer inslaget av statligt stöd att anses vara skillnaden mellan det rätta marknadspriset på den garanti som beviljas enskilt eller genom en garantiordning och det pris som faktiskt betalas för den åtgärden.

De resulterande årliga kontantbidragsekvivalenterna bör diskonteras till nuvärdet med hjälp av referensräntan och sedan läggas ihop så att den sammanlagda bidragsekvivalenten erhålls.

När kommissionen beräknar stödinslaget i en garanti kommer den att fästa särskild uppmärksamhet vid följande omständigheter:

- a) När det gäller enskilda garantier, huruvida låntagaren befinner sig i ekonomiska svårigheter. När det gäller garantiordningar, huruvida det enligt ordningens kriterier för stödberättigande är möjligt att utesluta sådana företag från ordningen (se mer om detta i punkt 3.2 a).

Kommissionen konstaterar att för företag i svårigheter skulle en eventuell garantigivare på marknaden ta ut en hög avgift när garantin beviljas med tanke på den förväntade risken för betalningsförsummelse. Om sannolikheten för att låntagaren inte kommer att kunna betala tillbaka lånet blir särskilt stor kan det hända att en sådan marknadsmässig avgift inte finns, och i undantagsfall kan stödinslaget i garantin visa sig vara lika stort som det belopp som garantin faktiskt täcker.

⁽¹⁹⁾ Detta omfattar bestämmelsen att för små och medelstora företag om vilka det inte finns några tidigare kreditupplysningar eller som har en kreditvärdering som grundar sig på en balansräkningsmetod, är säkerhetsavgiften 3,8 %, men den kan aldrig vara lägre än den som skulle tillämpas på moderbolagen.

- b) Huruvida omfattningen av varje garanti kan mätas korrekt när den beviljas.

Det betyder att garantierna måste vara kopplade till en viss finansiell transaktion, vara fastställda till ett maximibelopp och vara tidsbegränsade. I detta sammanhang anser kommissionen i princip att obegränsade garantier är oförenliga med artikel 87 i fördraget.

- c) Huruvida garantin täcker mer än 80 % av varje utestående lån eller någon annan finansiell förpliktelse (för detaljer och undantag, se punkt 3.2 c).

För att garantera att långgivaren har ett verkligt incitament att på ett korrekt sätt bedöma, säkra och minimera den risk som utlåningstransaktionen ger upphov till, och särskilt att på ett korrekt sätt bedöma låntagarens kreditvärdighet, anser kommissionen att långgivaren bör bära en andel på minst 20 % som inte omfattas av en statlig garanti ⁽²⁰⁾ för att säkra sina lån på ett korrekt sätt och minimera den risk som transaktionen är förknippad med. Kommissionen kommer därför i allmänhet att göra en noggrannare undersökning av garantier eller garantiordningar som omfattar en hel (eller nästan en hel) finansiell transaktion, utom i det fallet att medlemsstaten i fråga av välgrundade skäl kan motivera detta, t.ex. med hänvisning till att transaktionen är av ett särskilt slag.

- d) Huruvida de särskilda egenskaperna hos garantin eller lånet (eller någon annan finansiell förpliktelse) har beaktats vid fastställandet av marknadsavgiften för garantin, som ligger till grund för beräkningen av stödinslaget genom att den jämförs med den avgift som faktiskt betalas (se mer om detta i punkt 3.2 d).

4.2 Stödinslag i enskilda garantier

För en enskild garanti bör kontantbidragsekvivalenten beräknas som skillnaden mellan marknadspriset för garantin och det pris som faktiskt betalats.

Om marknaden inte ger några garantier för den berörda transaktionstypen finns det inte något marknadspris för garantin. I det fallet bör stödinslaget beräknas på samma sätt som bidragsekvivalenten för ett mjukt lån, nämligen som skillnaden mellan den marknadsmässiga räntesats just detta företag skulle ha måst betala utan garantin och den räntesats som kunnat fås tack vare den statliga garantin efter det att hänsyn tagits till eventuella avgifter som betalats. Om det inte finns någon marknadsmässig räntesats och om medlemsstaten vill använda referensräntesatsen som riktmärke, betonar kommissionen att de villkor som anges i meddelandet om referensräntesatser ⁽²¹⁾ är giltiga för en beräkning av stödnivån i en enskild garanti. Det betyder att särskild uppmärksamhet måste ägnas det tillägg som ska läggas till basräntesatsen för att beakta den relevanta riskprofil som sammanhänger med den transaktion som omfattas, det företag som beviljats garanti och de säkerheter som ställts.

4.3 Stödinslag i enskilda garantier för små och medelstora företag

För små och medelstora företag kan det förenklade värderingssystem som beskrivs i punkt 3.3 också tillämpas. I det fallet kommer skillnaden mellan denna miniminivå och den avgift som tas ut att betraktas som stöd, om avgiften för en viss garanti inte motsvarar det värde som fastställts som ett minimum för dess kreditvärdighetskategori. Om garantin varar mer än ett år diskonteras de årliga underskotten med hjälp av den tillämpliga referensräntesatsen ⁽²²⁾.

Endast i fall där den berörda medlemsstaten lagt fram tydliga bevis och gett en tillräcklig motivering kan kommissionen godkänna ett undantag från dessa regler. En riskbaserad metod måste fortfarande följas i sådana fall.

4.4 Stödinslag i garantiordningar

För garantiordningar är kontantbidragsekvivalenten för varje garanti i garantiordningen skillnaden mellan den (eventuella) avgift som verkligen tas ut och den avgift som borde tas ut inom ramen för en motsvarande icke-stödordning som inrättats enligt villkoren i punkt 3.4. De ovannämnda teoretiska avgifter som ligger till grund för beräkningen av stödinslaget måste därför täcka de normala risker som garantin är förknippad med

⁽²⁰⁾ Detta bygger på att företaget ställer motsvarande säkerhet till staten och kreditinstitutet.

⁽²¹⁾ Se det meddelande som det hänvisas till i fotnot 11.

⁽²²⁾ Se mer om detta i fotnot 14.

samt de administrativa kostnaderna och kapitalkostnaderna ⁽²³⁾. Syftet med detta sätt att beräkna bidrags-ekvivalenten är att garantera att det stöd som sammanlagt beviljas inom ramen för garantiordningen också på medellång och lång sikt motsvarar de pengar som myndigheterna skjuter till för att täcka underskottet i garantiordningen.

Eftersom det i fråga om statliga garantiordningar är möjligt att de exakta omständigheterna i de enskilda fallen inte är kända när garantiordningen ska bedömas, måste stödslaget bedömas med hänvisning till garantiordningens bestämmelser.

Stödsdrag i garantiordningar kan också beräknas med metoder som kommissionen redan har godkänt efter att ha anmälts enligt en förordning som kommissionens antagit på området statligt stöd, t.ex. kommissionens förordning (EG) nr 1628/2006 av den 24 oktober 2006 om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på statligt regionalt investeringsstöd ⁽²⁴⁾ eller kommissionens förordning (EG) nr 1857/2006 av den 15 december 2006 om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i fördraget på statligt stöd till små och medelstora företag som är verksamma inom produktion av jordbruksprodukter och om ändring av förordning (EG) nr 70/2001 ⁽²⁵⁾, förutsatt att den godkända metoden uttryckligen tillämpas på den typ av garantier och den typ av underliggande transaktioner det är fråga om.

Endast i fall där den berörda medlemsstaten lagt fram tydliga bevis och gett en tillräcklig motivering kan kommissionen godkänna ett undantag från dessa regler. En riskbaserad metod måste fortfarande följas i sådana fall.

4.5 Stödsdrag i garantiordningar för små och medelstora företag

De båda förenklingsverktyg som beskrivs i punkt 3.5 och som avser garantiordningar för små och medelstora företag kan också användas till att beräkna stöd. Följande villkor gäller för dessa regler:

Användning av säkerhetsavgifter i garantiordningar för små och medelstora företag

För små och medelstora företag kan det förenklade värderingssystem som beskrivs i punkt 3.5 också tillämpas. I det fallet kommer skillnaden mellan denna miniminivå och den avgift som tas ut att betraktas som stöd ⁽²⁶⁾, om avgiften för en viss kategori i en garantiordning inte motsvarar det värde som fastställts som ett minimum för dess kreditvärdighetskategori ⁽²⁷⁾. Om garantin varar mer än ett år diskonteras de årliga underskotten med hjälp av referensräntesatsen ⁽²⁸⁾.

Användning av en enda avgift i garantiordningar för små och medelstora företag

Med tanke på att konkurrensen kan snedvridas mindre av statligt stöd som ges inom ramen för en garantiordning för små och medelstora företag, anser kommissionen att om en stödordning endast avser garantier för små och medelstora företag där det garanterade beloppet inte överstiger ett tröskelvärde på 2,5 miljoner euro per företag inom ramen för den berörda stödordningen, kan kommissionen genom ett undantag från punkt 4.4 godkänna en värdering av stödnivån i ordningen som sådan, utan att det krävs någon värdering av varje enskild garanti eller riskklass inom ordningen ⁽²⁹⁾.

⁽²³⁾ Denna beräkning kan för varje riskklass sammanfattas som skillnaden mellan a) det utestående belopp som garanteras, multiplicerat med riskfaktorn för riskklassen (där "risken" är sannolikheten för betalningsförsummelse efter det att administrativa kostnader och kapitalkostnader tagits med i beräkningen), vilket utgör den marknadsmässiga avgiften, och b) eventuella betalda avgifter, dvs. (garanterat belopp × risken) – betald avgift.

⁽²⁴⁾ EUT L 302, 1.11.2006, s. 29.

⁽²⁵⁾ EUT L 358, 16.12.2006, s. 3.

⁽²⁶⁾ Detta omfattar möjligheten att för små och medelstora företag om vilka det inte finns några tidigare kredituppgifter eller som har en kreditvärdering som grundar sig på en balansräkningsmetod, fastställa säkerhetsavgiften till 3,8 %, men den kan aldrig vara lägre än den avgift som skulle tillämpas på moderbolagen.

⁽²⁷⁾ Denna beräkning kan för varje riskkategori sammanfattas som det utestående belopp som garanterats multiplicerat med skillnaden mellan a) säkerhetsavgiftens andel av den riskklassen och b) den avgiftsandel som betalats, dvs. det garanterade beloppet × (säkerhetsavgiften – betald avgift).

⁽²⁸⁾ Se mer om detta i fotnot 11.

⁽²⁹⁾ Denna beräkning kan oberoende av riskklass sammanfattas som skillnaden mellan a) det utestående belopp som garanteras, multiplicerat med riskfaktorn för ordningen (där "risken" är sannolikheten för betalningsförsummelse efter det att administrativa kostnader och kapitalkostnader tagits med i beräkningen), och b) eventuella betalda avgifter, dvs. (garanterat belopp × risken) – betald avgift.

5. FÖRENLIGHET MED DEN GEMENSAMMA MARKNADEN HOS STATLIGT STÖD I FORM AV GARANTIER

5.1 Allmänt

Statliga garantier som omfattas av artikel 87.1 i fördraget ska granskas av kommissionen i syfte att avgöra om de är förenliga med den gemensamma marknaden. Innan förenligheten kan bedömas måste stödmottagaren identifieras.

5.2 Bedömning

Huruvida stödet är förenligt med den gemensamma marknaden kommer att bedömas av kommissionen enligt samma regler som tillämpas för andra former av stödåtgärder. De konkreta kriterierna för bedömningen av förenligheten har klargjorts av kommissionen och anges närmare i rambestämmelser och riktlinjer för branschövergripande stöd, regionalstöd och branschspecifika stöd⁽³⁰⁾. Vid granskningen beaktas framför allt stödnivån, utmärkande egenskaper hos stödmottagarna och de mål som eftersträvas.

5.3 Villkor

Kommissionen kommer att godkänna garantier endast om utnyttjandet av dem är underställt särskilda avtalsvillkor, vilka kan sträcka sig så långt som till en obligatorisk konkursförklaring av det stödmottagande företaget eller andra liknande förfaranden. Parterna måste komma överens om dessa villkor när garantin beviljas. Om en medlemsstat skulle önska utnyttja garantin enligt andra villkor än de som ursprungligen avtalats vid beviljandet, kommer kommissionen att betrakta utnyttjandet av garantin som ett nytt stöd som måste anmälas enligt artikel 88.3 i fördraget.

6. RAPPORTER SOM MEDLEMSSTATERNA SKA LÄGGA FRAM FÖR KOMMISSIONEN

I enlighet med allmänna övervakningsskyldigheter⁽³¹⁾ och för att ytterligare övervaka den senaste utvecklingen på finansmarknaderna, och eftersom värdet av statliga garantier är svårbedömt och ändras över tiden, är det särskilt viktigt att de statliga garantiordningar som godkänts av kommissionen granskas fortlöpande enligt artikel 88.1 i fördraget. Därför ska medlemsstaterna lämna rapporter till kommissionen.

När det gäller garantiordningar som omfattar stöd måste rapporterna läggas fram åtminstone i slutet av garantiordningens giltighetstid och vid anmälan av en ändrad ordning. Kommissionen kan dock i vissa fall anse det lämpligt att begära in rapporter oftare.

När det gäller garantiordningar som enligt ett beslut av kommissionen inte omfattar stöd, och särskilt om det inte finns några tidigare uppgifter om ordningen i fråga, kan kommissionen när den fattar sitt beslut begära att sådana rapporter läggs fram och därmed klargöra från fall till fall hur ofta rapporter ska lämnas in och vad de ska innehålla.

Rapporterna bör åtminstone innehålla följande uppgifter:

- a) De utfärdade garantiernas antal och belopp.
- b) Antal utestående garantier och deras belopp vid periodens slut.
- c) Antalet infriade garantier och värdet på dessa (anges individuellt) på årsnivå.
- d) Årlig inkomst:
 1. Inkomst av de avgifter som tagits ut.
 2. Inkomst från återvunna belopp.
 3. Andra intäkter (t.ex. räntor på insättningar eller investeringar).

⁽³⁰⁾ Se *Competition law applicable to State aid in the European Community*:
http://ec.europa.eu/comm/competition/state_aid/legislation/legislation.html
Sektorspecifik lagstiftning om statligt stöd på jordbruksområdet finns på följande adress:
http://ec.europa.eu/agriculture/stateaid/leg/index_sv.htm
och på transportområdet på följande adress:
http://ec.europa.eu/dgs/energy_transport/state_aid/transport_en.htm

⁽³¹⁾ Särskilt de skyldigheter som föreskrivs t.ex. i kommissionens förordning (EG) nr 794/2004 av den 21 april 2004 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 659/1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EUT L 140, 30.4.2004, s. 1). Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 271/2008 (EUT L 82, 25.3.2008, s. 1).

- e) Årliga kostnader:
 - 1. Administrativa kostnader.
 - 2. Ersättningar som betalats för ibruktagna garantier.
- f) Årligt överskott/underskott (skillnad mellan intäkter och kostnader).
- g) Ackumulerat överskott/underskott sedan ordningen infördes ⁽³²⁾.

När det gäller enskilda garantier bör de relevanta uppgifterna, främst de som anges i d–g, rapporteras på samma sätt.

I samtliga fall gör kommissionen medlemsstaterna uppmärksamma på att en korrekt rapportering vid ett avlägset datum förutsätter att de nödvändiga uppgifterna samlas in korrekt från det att ordningen börjar tillämpas och att de aggregeras på årsnivå.

Medlemsstaterna görs också uppmärksamma på att när det gäller garantier som inte omfattar stöd och som beviljats enskilt eller inom ramen för en ordning kan kommissionen, t.ex. till följd av ett klagomål, behöva försäkra sig om att garantin eller ordningen inte innehåller några inslag av stöd även om det inte finns någon anmälningsskyldighet. I ett sådant fall kommer kommissionen att begära liknande upplysningar som de som anges ovan för rapporter från den berörda medlemsstaten.

Om rapporter måste läggas fram redan därför att särskilda rapporteringsskyldigheter föreskrivs i gruppundantagsförordningar, riktlinjer eller rambestämmelser som är tillämpliga på området statligt stöd, kommer dessa särskilda rapporter att ersätta de rapporter som ska läggas fram enligt den här skyldigheten att rapportera om garantier, under förutsättning att de uppgifter som anges ovan lämnas i rapporterna.

7. GENOMFÖRANDEÅTGÄRDER

Kommissionen uppmanar medlemsstaterna att anpassa sina befintliga garantiåtgärder till det här tillkännagivandet före den 1 januari 2010 när det gäller nya garantier.

⁽³²⁾ Om ordningen har tillämpats mer än tio år ska endast de årliga underskotts- eller överskottsbeloppen för de tio senaste åren anges.